

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/31/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010608
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3815010608.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Beáty Javorkovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. júla 2017 prejednal odvolanie obžalovaného

J.. Y. R.,

nar. X.X.XXXX v S., trvale bytom W. M. X. č. XXX/XX, na verejnom zasadnutí neprítomného,

ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 1T/180/2015 zo dňa 21. novembra 2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný J.. Y. R. uznaný vinným v bode 1) zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák., pretože ako zodpovedná osoba konajúca za spoločnosť TECHNOL development, s.r.o., so sídlom Olympionikov 718, Prievidza, IČO: 367 204 53, ako zamestnávateľ zadržal a neodviedol splatné poistné na sociálne poistenie a príspevky na starobné, dôchodkové sporenie za zamestnanca za obdobie:

- február 2010 v sume 106,30 eur, splatné dňa 31.03.2010
- marec 2010 v sume 129,20 eur, splatné dňa 30.04.2010
- apríl 2010 v sume 129,20 eur, splatné dňa 31.05.2010
- máj 2010 v sume 129,20 eur, splatné dňa 30.06.2010
- jún 2010 v sume 129,20 eur, splatné dňa 30.07.2010
- júl 2010 v sume 129,20 eur, splatné dňa 31.08.2010
- august 2010 v sume 129,70 eur, splatné dňa 30.09.2010
- september 2010 v sume 129,70 eur, splatné dňa 02.11.2010
- október 2010 v sume 129,70 eur, splatné dňa 30.11.2010
- november 2010 v sume 129,70 eur, splatné dňa 30.12.2010
- december 2010 v sume 129,70 eur, splatné dňa 31.01.2011
- január 2011 v sume 129,82 eur, splatné dňa 28.02.2011
- február 2011 v sume 129,82 eur, splatné dňa 31.03.2011
- marec 2011 v sume 129,82 eur, splatné dňa 02.05.2011
- apríl 2011 v sume 129,82 eur, splatné dňa 31.05.2011
- máj 2011 v sume 129,82 eur, splatné dňa 30.06.2011
- jún 2011 v sume 129,82 eur, splatné dňa 01.08.2011

napriek tomu, že mal dostatok finančných prostriedkov, čím za uvedené obdobie neodviedol určenému príjemcovi Sociálnej poisťovni, pobočka Prievidza poistné v celkovej sume 2.179,72 eur a zdržal a neodviedol splatné poistné na zdravotné poistenie a neuhradil preddavky na poistné na verejné zdravotné poistenie za zamestnanca za obdobie:

- február 2010 v sume 45,68 eur, splatné dňa 31.03.2010
- marec 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 30.04.2010
- apríl 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 31.05.2010
- máj 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 30.06.2010
- jún 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 30.07.2010
- júl 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 31.08.2010
- august 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 30.09.2010
- september 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 02.11.2010
- október 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 30.11.2010
- november 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 31.12.2010
- december 2010 v sume 57,10 eur, splatné dňa 31.01.2011
- január 2011 v sume 57,10 eur, splatné dňa 28.02.2011
- február 2011 v sume 57,10 eur, splatné dňa 31.03.2011
- marec 2011 v sume 57,10 eur, splatné dňa 02.05.2011
- apríl 2011 v sume 57,10 eur, splatné dňa 31.05.2011
- máj 2011 v sume 57,10 eur, splatné dňa 30.06.2011
- jún 2011 v sume 57,10 eur, splatné dňa 01.08.2011

napriek tomu, že mal dostatok finančných prostriedkov, čím za uvedené obdobie neodviedol určenému príjemcovi Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s., pobočka Prievidza poistné v celkovej sume 959,28 eur a zdržal a neodviedol preddavky na daň zo závislej činnosti za obdobie:

- júl 2010 v sume 85,48 eur, splatné dňa 06.09.2010
- august 2010 v sume 235,80 eur, splatné dňa 05.10.2010
- september 2010 v sume 235,80 eur, splatné dňa 04.11.2010
- október 2010 v sume 235,80 eur, splatné dňa 06.12.2010
- november 2010 v sume 235,80 eur, splatné dňa 05.01.2011
- december 2010 v sume 235,80 eur, splatné dňa 07.02.2011
- január 2011 v sume 235,71 eur, splatné dňa 07.02.2011
- február 2011 v sume 235,71 eur, splatné dňa 07.03.2011
- marec 2011 v sume 235,71 eur, splatné dňa 05.04.2011

napriek tomu, že mal dostatok finančných prostriedkov, čím za uvedené obdobie neodviedol určenému príjemcovi Daňovému úradu Trenčín, pobočka Prievidza preddavky na dani zo závislej činnosti v celkovej sume 1.971,61 eur. V bode 2) bol uznaný vinným z prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 ods. 1, 2 písm. a/ Tr.zák., pretože ako zodpovedná osoba konajúca za spoločnosť TECHNOL development, s.r.o., so sídlom Olympionikov 718, Prievidza, IČO: 367 204 53, ako zamestnávateľ nevyplatil mzdu svojmu zamestnancovi poškodenému Q. K. za obdobie:

- november 2010 v sume 1.005,40 eur, splatnú 31.12.2010
- december 2010 v sume 1.005,40 eur, splatnú 31.01.2011
- január 2011 v sume 1.004,87 eur, splatnú 28.02.2011
- február 2011 v sume 1.004,87 eur, splatnú 31.03.2011
- marec 2011 v sume 1004,87 eur, splatnú 29.04.2011
- apríl 2011 v sume 1004,87 eur, splatnú 31.5.2011
- máj 2011 v sume 1004,87 eur, splatnú 30.6.2011
- jún 2011 v sume 1004,87 eur, splatnú 29.7.2011,

na ktorú mal v zmysle Zákonníka práce nárok, a to aj napriek tomu, že v rozhodnom období disponoval vždy v deň splatnosti miezd finančnými prostriedkami na ich vyplatenie a mohol mzdu vyplatiť v plnom rozsahu v ôsmich mesiacoch, čím poškodenému Q. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W., V. číslo XXX/XX spôsobil škodu v celkovej výške 8.040,02 eur.

Bol za to odsúdený podľa § 277 ods. 2 Tr.zák. s použitím §§ 51 ods. 1, 41 ods. 2, 38 ods. 2, 36 písm. j/, 37 písm. h/ Tr.zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody na 3 roky, výkon ktorého trestu mu bol podľa

§§ 49 ods. 1 písm. a/, 51 ods. 2 Tr.zák. podmienične odložený s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Tr.zák. bolo obžalovanému uložené obmedzenie spočívajúce v príkaze podrobiť sa počas plynutia skúšobnej doby v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 288 ods. 1 Tr.por. boli poškodení Sociálna poisťovňa, a.s., Bratislava, Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Bratislava, Daňový úrad Trenčín, Q. K., nar. XX.X.XXXX, bytom W., V. č. XXX/XX, s nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku zahlásil v zákonnej lehote písomne odvolanie obžalovaný J.. Y. R. prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu. Následne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil jednak prostredníctvom svojho obhajcu, ako aj on sám. Obhajca namietal, že súd prvého stupňa riadne neobjasnil predmetnú vec. Súdu prvého stupňa vytýkal, že nevykonal dostatočné dokazovanie k tomu, či spoločnosť TECHNOL development, s.r.o., mala v predmetnej dobe dostatok finančných prostriedkov na realizáciu odvodových povinností a výplatu mzdy. Ďalej obhajca uviedol, že Q. K. nevykonával v posudzovanom období prácu, a preto s poukazom na § 118 ods. 1 Zákonníka práce nebol zamestnávateľ povinný poskytovať zamestnancovi mzdu (mzda je odmena za vykonanú prácu a nie za existenciu pracovného pomeru). Poškodenému teda nevznikol nárok na mzdu. Pokiaľ vo veci aj prebehlo civilné konanie, tu súd posudzoval kritérium dobromyseľnosti - vnútorného osobného presvedčenia zamestnanca (§ 222 ods. 6 Zákonníka práce), pričom pre účely trestného konania je rozhodujúce posúdenie dôvodnosti nevyplatenia mzdy, na ktorú zamestnancovi vznikol nárok voči zamestnávateľovi. Poškodený Q. K. ani raz neprišiel do práce, nepreukázal sa dôkazmi jeho výkonu práce v prospech spoločnosti. Tvrdenia o „predaji“ nehnuteľnosti zo strany poškodeného sú nereálne, pretože spoločnosť obžalovaného nemala v predmete činnosti realitnú činnosť. Obžalovaný ako konateľ spoločnosti bol pritom v omyle, že spoločnosť je povinná zamestnancovi platiť mzdu a zasielať aj výkazy poisťovňam napriek tomu, že zamestnanec do práce nenastúpil, nevykonával žiadnu prácu pre zamestnávateľa a jeho vzťah k zamestnávateľovi neobsahuje žiadny zo zákonných prvkov závislej práce (§ 1 ods. 2, 3 Zákonníka práce). Obhajca navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr.por. zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby vec znovu prejednal a rozhodol. V konečnom dôsledku sa obhajca domáhal oslobodenia obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr.por.

Dôvody odvolania doplnil tromi písomnými podaniami (12.5.2017, 14.5.2017 - mail a 13.7.2017) aj sám obžalovaný J.. Y. R.. Z týchto dôvodov s prihliadnutím na vyššie uvedené dôvody obhajcu, uvádza senát odvolacieho súdu najmä nasledovné. Obžalovaný uviedol, že ak zamestnancovi nebola vyplatená mzda viac ako 30 dní, mohol podať sám okamžitú výpoveď a ak tak neurobil, akceptoval nevyplatenie „mzdy“, a preto platí liberačný dôvod podľa Trestného zákona - súhlas poškodeného. Vzhľadom k tomu, že nedošlo ku škode, teda ujmy v hmotnoprávnom vyjadrení, nemalo sa viesť konanie, pretože nemá hmotný rozmer. Žiadny civilný súd neurčil, že tu nárok na mzdu je a trestný súd vzhľadom na obsah právnej hypotézy nie je vecne príslušný, aby tento nárok určil. V tejto súvislosti obžalovaný namietal ústavnosť rozsudku súdu prvého stupňa, hoci by tento bol vyjadrením zákonného ustanovenia Trestného zákona. Ďalej obžalovaný v predmetnej veci namietal absenciu zavinenia vo forme úmyslu. Súd prvého stupňa aplikoval prezumpciu viny, pretože ho odsúdil na základe požiadavky tretej strany. V tejto súvislosti obžalovaný taktiež vzniesol námietku vecnej a miestnej príslušnosti Krajského súdu v Trenčíne z tohto dôvodu, že nejde o trestnú vec. Taktiež vzniesol námietku voči konajúcemu sudcovi Krajského súdu v Trenčíne, pretože odvolací súd pokračuje v konaní, ktoré nemá hmotnoprávny rozmer a sudca tým, že koná a vec nezastavil, preukazuje svoju závislosť od politickej moci. V tejto súvislosti obžalovaný uviedol tiež svoju úvahu o perzekvovaní jeho osoby v trestnom konaní. V ďalšom písomnom podaní obžalovaný vo vzťahu k § 277 Tr.zák. uviedol, že Sociálna poisťovňa je povinná vrátiť poisťné, ktoré bolo zaplatené bez právneho dôvodu, pretože on zaslal Sociálnej poisťovni oznámenie, že ním podané výkazy sú v nesprávnej výške a bez právneho dôvodu. Obžalovaný k tomu uviedol, že poškodeným vo veci platenia „mzdy a odvodov“ je práve on sám. V poslednom písomnom podaní obžalovaný namietal, že mu na Krajskom súde v Trenčíne nebolo umožnené preštudovať spis. Taktiež poukazyval na názor iného sudcu prezentovaný pri prednáškovej činnosti, podľa ktorého jednočinný súbeh trestných činov neodvedenia dane a poisťného a nezaplatenia mzdy a odstupného, nie je možný, pretože ak zamestnávateľ nevyplatil mzdu, nemohol z nej zraziť odvody a nemohol sa tak dopustiť trestného činu nedovedenia dane a

poistného. Obžalovaný tu tiež namietal, že došlo k porušeniu zákonných postupov v prípravnom konaní, keď na začiatku konania bol vypočutý ako svedok, pričom mal byť zopakovaný jeho výsluch, pretože ako svedok má povinnosť vypovedať, ale ako podozrivý nemá povinnosť svedčiť sám proti sebe. Obžalovaný ďalej uviedol, že ak by existoval dôkaz alebo rozhodnutie súdu, že poškodený pracoval a na mzdu mu vznikol nárok, tak potom by postup voči nemu mohol obstáť. V súvislosti s materiálnou stránkou veci ako materiálneho korektívu poukázal na zásadu subsidiarity, teda že o nároku na mzdu má rozhodovať civilný súd a nie trestný, a tým aplikovať zásadu „ultima ratio“. Obžalovaný tiež poukázal na názor prezentovaný v odbornej tlači v tom, že „... prejudiciálne môže súd riešiť len otázku, o ktorej má rozhodovať iný orgán verejnej moci, avšak nemôže o tejto otázke meritórne rozhodnúť...“. Pre jeho trestné stíhanie je bezpodmienečne nutné, aby existoval výrok súdu, že nárok na mzdu existuje a v akej výške. Inak právomoc trestného súdu nie je daná. Napokon obžalovaný namietal, že z titulu bezdôvodného obohatenia prišla právnická osoba o finančné prostriedky, čím bola potrestaná a dáva na zváženie, či jeho odsúdením nedošlo aj k porušeniu zásady „nebis in idem“, pretože aj Trestný zákon pripúšťa ako formu trestu aj finančný trest. Obžalovaný z vyššie uvedených dôvodov uvádzal, že jeho trestné stíhanie malo byť zastavené.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, navrhla prokurátorka krajskej prokuratúry odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný J.. Y. R. sa verejného zasadnutia nezúčastnil (pozri nižšie).

Odvolací súd podľa § 31 ods. 1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Vzhľadom na vyššie uvedené množstvo vytýkaných chýb v odvolaní obžalovaného týkajúce sa procesných postupov, skutkových zistení a použitej právnej kvalifikácie, odvolací súd postupne zaujíma stanovisko k jednotlivým vytýkaným chybám.

1) V súvislosti s procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní a vo veci konajúcich súdov (súdy prvého a druhého stupňa), senát odvolacieho súdu najprv poukazuje na vlastný procesný postup v štádiu odvolacieho konania.

Pokiaľ obžalovaný J.. Y. R. namietal vecnú a miestnu nepríslušnosť Krajského súdu v Trenčíne na konanie v tejto veci, tu je potrebné uviesť, že trestné konanie (trestné stíhanie) na súde sa začína na podklade obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste, ktorú podáva prokurátor (§ 237 Tr.por.). Vecne a miestne príslušný súd prvého stupňa (v tomto prípade Okresný súd Prievidza) a súd druhého stupňa (v tomto prípade Krajský súd v Trenčíne) sú povinné trestné stíhanie pred súdom vykonať podľa ustanovení Trestného poriadku (Tretia časť - súdne konanie) bez ohľadu na to, či obžaloba je správne podaná pre trestný čin, alebo či skutok nie je trestným činom alebo je priestupkom. Z toho potom pramenia aj rôzne formy rozhodnutia súdov od odmietnutia obžaloby, zastavenia trestného stíhania, postúpenia veci, odsudzujúci rozsudok, oslobodzujúci rozsudok. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že Krajský súd v Trenčíne bol povinný, ako vecne a miestne príslušný súd prejednať a rozhodnúť o odvolaní obžalovaného proti odsudzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa.

Pokiaľ ďalej obžalovaný v odvolaní vzniesol námietku proti konajúcemu sudcovi Krajského súdu v Trenčíne (zrejme mal na mysli predsedu senátu) z dôvodu, že tento stanovil termín verejného zasadnutia na prejednanie odvolania obžalovaného a predtým nezastavil konanie, k tomu je potrebné uviesť, že podľa § 32 ods. 6 Tr.por. sa o námietkach týkajúcich sa procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu nekoná. Za procesný postup v tomto prípade sa považuje aj stanovenie spôsobu prejednanja odvolania predsedom senátu odvolacieho súdu.

Predseda senátu odvolacieho súdu vyššie uvedené stanoviská k námietkam obžalovaného, tomuto „oznámil“ osobitným listom zaslaným obžalovanému spolu s upovedomením o novom termíne odročeného verejného zasadnutia (pozri aj nižšie).

V tejto súvislosti senát odvolacieho súdu ďalej vysvetľuje, že dňa 31.7.2017 sa uskutočnilo verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného J.. Y. R. z nasledovných dôvodov. Verejné zasadnutie stanovené na deň 15.5.2017 muselo byť odročené, pretože dňa 12.5.2017 obžalovaný J.. Y. R.

odvolaciemu súdu oznámil, že vypovedal plnú moc obhajcovi a žiadal, aby bolo verejné zasadnutie odročené, aby mal lehotu na prípravu na pojednávanie a aby si mohol ustanoviť právneho zástupcu.

Pri stanovovaní nového termínu verejného zasadnutia na deň 31.7.2017 predseda senátu osobitným listom zo dňa 17.5.2017 (spolu s upovedomením o termíne verejného zasadnutia) obžalovanému „oznámil“, že mu stanovuje lehotu 10 dní na to, aby oznámil Krajskému súdu v Trenčíne meno nového zvoleného obhajcu. Napriek tomu, že obžalovaný na všetkých písomných podaniach adresovaných Krajskému súdu v Trenčíne v tejto veci udáva adresu: „J.. Y. R., X. XXX/XX, XXX XX W.“, na tejto adrese neprevzal ani jednu písomnosť, ktoré mu boli predsedom senátu odvolacieho súdu doručované v súvislosti s obidvomi termínmi verejného zasadnutia (4 zásielky, z toho 1x cez PZ SR a jedenkrát osobne).

Naviac je potrebné uviesť, že dňa 24.5.2017 (po odročení prvého termínu verejného zasadnutia) sa obžalovaný J.. Y. R. sám dostavil na Krajský súd v Trenčíne - Informačné centrum za účelom nahliadnutia do predmetného trestného spisu. V súvislosti s jeho dostavením sa, mu bol ústne oznámený nový termín verejného zasadnutia na deň 31.7.2017 o 09.00 hod. na Krajskom súde v Trenčíne č.d. 150, obžalovaný ale odmietol podpísať a prevziať písomné upovedomenie o termíne verejného zasadnutia (spolu s informačným listom predsedu senátu).

Za tejto situácie senát odvolacieho súdu na verejnom zasadnutí rozhodol po tom, čo sa nedostavil obžalovaný J.. Y. R., že sa verejné zasadnutie v súlade s ustanoveniami §§ 293 ods. 5, 7, 294 ods. 1 Tr.por. uskutoční v neprítomnosti obžalovaného (prítomná prokurátorka krajskej prokuratúry takýto postup tiež navrhla).

V tejto súvislosti zároveň senát odvolacieho súdu zaujíma nasledovné stanovisko k vytýkanej chybe obžalovaným v tom, že tento nemal možnosť dňa 24.5.2017 na Krajskom súde v Trenčíne nahliadnúť do predmetného trestného spisu. Z písomného úradného záznamu (č.l. 879) pracovníčky Informačného centra Krajského súdu v Trenčíne vyplýva, že v konečnom dôsledku obžalovaný odmietol nahliadnúť do spisu z toho dôvodu, že nebol ochotný podpísať príslušný záznam o nahliadnutí do spisu, ak tam bude uvedené, že bol oboznámený s termínom verejného zasadnutia.

Okrem toho, že aj s vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva snaha obžalovaného „vyhýbať“ sa verejnemu zasadnutiu tým, že bránil tomu, aby o termíne verejného zasadnutia bol upovedomený, nemožno nenahliadnutie obžalovaného do trestného spisu považovať za porušenie jeho práv na obhajobu.

Pokiaľ ďalej obžalovaný namietal, že v prípravnom konaní na začiatku bol vypočutý ako svedok, hoci mal byť vypočutý ako podozrivý, s týmto sa senát odvolacieho súdu tiež nestotožnil. Je faktom, že obžalovaný bol v prípravnom konaní opakovane vypočúvaný v postavení podozrivého, svedka, obvineného, čo vyplýva jednak z toho, že v jeho veci sa do 24.4.2014 viedli dve trestné stíhania (č.l. 47 uznesenie o spojení veci). Súčasne je však potrebné uviesť, že aj pred výpoveďou v postavení svedka bol vždy poučený o tom, že podľa § 130 ods. 2 Tr.por. má právo odoprieť vypovedať, ak by si svojou výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného v tom, že súd prvého stupňa konajúci v jeho trestnej veci nesprávne postupoval pri riešení predbežnej (prejudiciálnej) otázky, s týmto sa tiež senát odvolacieho súdu nestotožnil. Predovšetkým je potrebné uviesť, že podľa § 7 ods. 1 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní a súd posudzujú samostatne predbežné otázky, ktoré sa v trestnom konaní vyskytnú. Podľa § 7 ods. 2 Tr.por. nie sú oprávnené samostatne riešiť len predbežné otázky týkajúce sa osobného stavu určitej osoby (napr. manželstvo, otcovstvo, vyhlásenie za mŕtveho). V prejednávanej veci z pohľadu skutkového stavu, ale aj obsahu skutkových podstat trestných činov nevyplatenia mzdy a odstúpného - § 214 Tr.zák. a neodvedenia dane a poistného - § 277 ods. 1 Tr.zák. je síce možné považovať existenciu pracovno-právneho vzťahu medzi obžalovaným a poškodeným za predbežnú otázku, avšak pracovno-právny vzťah určitej osoby nie je stav osobný, a preto je súd konajúci v trestnej veci nielen oprávnený, ale povinný si túto predbežnú otázku posúdiť. To ale súčasne neznamená, že takýto súd nemôže pri tomto svojom rozhodovaní vychádzať aj z rozhodnutí súdov v civilnom procese, ak sa toto rozhodnutie dotýka posudzovania konkrétnej predbežnej otázky (pozri aj dôvody nižšie).

Napokon sa súd nestotožnil ani s názorom obžalovaného v tom, že v jeho trestnom stíhaní mala byť uplatnená zásada „nie dvakrát o tom istom“ (nebis in idem), ktorá zásada znamená tzv. prekážku veci rozhodnutej. Samotná okolnosť, že sám obžalovaný podľa jeho názoru „neoprávneným“ čiastočným zaplatením daní, poisťného, príspevkov a mzdy sa považuje za sankcionovaného (poškodeného), neznamená, že ide o sankciu, ktorá by odôvodňovala použitie vyššie uvedenej zásady.

2) Pokiaľ ide o vytýkané chyby týkajúce sa výroku o vine, k tomu ďalej uvádza senát odvolacieho súdu nasledovne. Predovšetkým sa senát odvolacieho súdu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom súdu prvého stupňa, vrátane uvedenia dôkazov v rozsudku, z ktorých tento vyplýva, vrátane jeho skutkových úvah a vysporiadania sa s obranou obžalovaného.

Senát odvolacieho súdu sa pritom nestotožnil s názorom obžalovaného v tom, že civilné konanie, ktoré bolo v súvislosti s vyššie uvedeným pracovno-právnym vzťahom obžalovaného a poškodeného vedené, „riešilo“ len dobromyseľnosť v tomto vzťahu zo strany zamestnanca - poškodeného Q. K.. Na rozhodnutia v tejto civilnej veci Okresný súd Prievidza, sp.zn. 15Cpr/1/2012, Krajský súd v Trenčíne, sp.zn. 5CoPr 1/2013, Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp.zn. 1Cdo/53/2014 správne poukázal už súd prvého stupňa, pričom najmä správne uzavrel, že predmetný pracovný pomer bol riadne uzatvorený.

K tomu senát odvolacieho súdu aj z pohľadu obsahu odvolania obžalovaného dopĺňa nasledovne. Predmetný civilný spor, kde obžalovaný bol navrhovateľ a poškodený bol odporca sa viedol z toho dôvodu, aby poškodený vrátil obžalovanému vyplatenú mzdu vo výške 1.427,50 € (aj úroky z omeškania), pretože poškodený do práce nenastúpil, neohlásil sa konateľovi spoločnosti, nezačal vykonávať ani nevykonával práce pre zamestnávateľa a tento svoj prístup ani nezdôvodnil. Aj civilný súd si tu riešil ako predbežnú otázku, to či medzi účastníkmi vznikol platný pracovnoprávny vzťah, t.j. pracovný pomer na základe uzavretej pracovnej zmluvy. K tomu vzhľadom na všetky zistené skutkové okolnosti ohľadom uzavretia pracovnej zmluvy, civilný súd uzavrel, že nebolo v konaní preukázané, že uzavretá pracovná zmluva z 4.2.2010 by bola neplatným právnym úkonom, ktorej neplatnosť by spôsobil odporca, ako zamestnanec (poškodený Q. K.). Civilný súd taktiež konštatoval, „že bolo nesporné, že navrhovateľ nevyplatil odporcovi ako zamestnancovi v jednotlivých mesiacoch mzdu tak, ako je uvedená vyššie. Navrhovateľ viedol kompletnú pracovnoprávnu a mzdovú agendu odporcu ako jeho zamestnanca. Ako účelové sa javia i vyplnené evidencie dochádzky odporcu do zamestnania za rok 2010 (č.l. 132-133 spisu), kde J.. R. sám za jednotlivé mesiace, t.j. i tie, za ktoré mu poskytol mzdu, vypísal do evidenčných listov odporcovi absenciu, o čom nemala vedomosť ani účtovníčka J.. E.. Vzhľadom na tieto okolnosti nemožno v žiadnom prípade uvažovať o neplatnom uzavretí pracovnej zmluvy, ktorú neplatnosť by spôsobil odporca. I keď J.. R. mohla k uzavretiu zmluvy viesť pohnútkou vychádzajúca z toho, že dlhy voči synovi odporu nesplácal a takto sa cítil byť „morálne zaviazaný“, nemožno vzhľadom na jeho následné niekoľkokomesačné správanie ako zamestnávateľa, keď vzniknutý pracovný vzťah udržiaval, považovať za nedobrovoľné a vynútené konanie, ktoré ho prinútilo k uzavretiu pracovného vzťahu“.

Taktiež civilný súd uviedol, „že potvrdením toho, že navrhovateľ si bol vedomý existencie pracovného pomeru, je i skutočnosť, že doručil odporcovi výpoveď z pracovného pomeru. Navrhovateľ vzhľadom na tvrdenú „pracovnú morálku“ nepristúpil napríklad k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, ktoré v prípade pravdivosti tvrdenia J.. R. by bolo namieste. Za tohto stavu a vychádzajúc zo zásady neplatnosti právneho úkonu v pracovnom práve, podľa ktorej neplatnosť právneho úkonu nemôže byť zamestnancovi na ujmu, súd dospel k záveru, že medzi účastníkmi vznikol platný pracovný pomer na základe platne uzatvorenej pracovnej zmluvy, pričom v čase uzavretia pracovnej zmluvy bola daná vôľa na strane oboch účastníkov pracovnej zmluvy uzavrieť takúto zmluvu a prejav vôle sa zhodoval s existenciou vôle v predmetnom čase.“

Senát odvolacieho súdu aj na základe výsledkov dokazovania v trestnom konaní (predmetné civilné rozhodnutia súdov sú v trestnom konaní tiež dôkazy) nevidí dôvod k tomu, aby svoje skutkové ale aj právne zistenia hodnotil a uzavrel v konečnom dôsledku inak, ako tie isté skutkové a právne okolnosti hodnotili civilné súdy, vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

K tvrdeniu obžalovaného, že poškodený mu mohol dať výpoveď, keď mu do 30 dní nezaplatil mzdu, je potrebné uviesť, že ak „pracovná morálka“ poškodeného mala byť taká, ako uvádzal obžalovaný (poškodený nemal nastúpiť vôbec do práce), tak aj on mohol pristúpiť k okamžitému skončeniu

pracovného pomeru. Aj civilný súd k tomu uviedol, že v prípade pravdivosti takéhoto tvrdenia obžalovaného by takýto postup bol namieste.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva, že civilné súdy sa nezaoberali len „dobromyseľnosťou“ na strane poškodeného, ale aj existenciou predmetného pracovno-právneho vzťahu a povinnosťami z toho plynúcimi pre zamestnávateľa.

K vytýkanej chybe obhajcom v tom, že spoločnosť obžalovaného nemala mať v dobách uvedených v skutkových vetách rozsudku dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie daní, poistného, príspevkov a mzdy, je potrebné uviesť, že táto okolnosť bola vykonaným dokazovaním riadne zistená. Niet pritom dôvodu v tomto smere nevychádzať z výsledkov znaleckého dokazovania z odboru ekonómia - manažment tak, ako to uviedol súd prvého stupňa.

3) K vytýkaným chybám v odvolaní týkajúcich sa aplikácií príslušných hmotnoprávných ustanovení Trestného zákona, senát odvolacieho súdu uvádza nasledovné. Výrokom o vine v rozsudku súdu prvého stupňa nedošlo k rozhodnutiu odlišnému od obžalovaným prezentovaného odborného názoru na nemožnosť jednočinného súbehu trestných činov podľa §§ 214 a 277 Tr.zák. Z výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že obžalovaný bol uznaný vinným z vyššie uvedených trestných činov (zločin a prečin) spáchaných vo viacčinnom (reálny) súbehu.

K tomu, z pohľadu obžalovaným uvádzanej nemožnosti spáchania trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Tr.zák. ak nedošlo súčasne k vyplateniu mzdy zamestnancovi je potrebné uviesť, že táto nemožnosť spáchania sa netýka poistného (sociálne, verejné, zdravotné ani príspevku na starobné dôchodkové sporenie). Tieto „platby“ zamestnávateľa sa podľa Zákona o sociálnom poistení - zák. č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov a Zákona o zdravotnom poistení - zák. č. 580/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov priamo „neviažu“ na vyplatenú mzdu, ale vymeriavací základ. Iná situácia je len pri platení preddavkov na daň závislej činnosti, ktoré sa vyberajú zamestnávateľom zo zdaniiteľnej mzdy, ktorý pojem mzdy v sebe obsahuje zákonnú podmienku vyplatenia (§ 35 ods. 1 zák. č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov).

Vo výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa ani v tomto smere nedošlo k pochybeniu, pretože v skutkovej vete sú uvedené zadržané a neodvedené preddavky na daň zo závislej činnosti, ktoré neboli splatné k dátumu totožnému s dátumom splatnosti nevyplatenej mzdy. Stručne povedané neodvedená daň sa netýka nevyplatenej mzdy poškodenému.

Senát odvolacieho súdu sa nestotožnil ani s názorom obžalovaného v tom, že nedošlo ku škode, a preto chyba hmotnoprávny rozmer danej veci, k tomu je potrebné uviesť, že okrem škody, kedy nebola poškodenému Q. K. v 8-mich prípadoch vyplatená mzda, škoda okrem finančného vyčíslenia vznikla aj tým, že poškodený Q. K. ako zamestnanec bol účastníkom na sociálnom a zdravotnom poistení, ktoré garantovali príslušné poisťovne, hoci za takéto poistenie nebolo zamestnávateľom 17-krát zaplatené Sociálnej poisťovni a Všeobecnej zdravotnej poisťovni. Ďalej škoda vznikla štátu tým, že obžalovaný v 9-tich prípadoch neodviedol preddavok na daň zo závislej činnosti, ktorá daň je jedným z najdôležitejších príjmov štátu.

K tomu je súčasne potrebné uviesť, že samotná okolnosť, že zamestnanec - poškodený Q. K. nevyužil možnosť na skončenie pracovného pomeru z titulu nevyplatenej mzdy, neznamená, že je naplnená okolnosť vylučujúca protiprávnosť podľa § 29 Tr.zák. v podobe súhlasu poškodeného. Navyiac táto okolnosť vylučujúca protiprávnosť by sa teoreticky mohla týkať v tomto prípade len trestného činu podľa § 214 Tr.zák.

Napokon pokiaľ obžalovaný namietal naplnenie materiálneho korektívu, k tomu je potrebné uviesť, že tento sa podľa § 10 ods. 2 Tr.zák. môže týkať len prečinu, pričom obžalovaný bol v bode 1) rozsudku súdu prvého stupňa uznaný vinným zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. b/ Tr.zák., voči ktorému sa materiálny korektív neposudzuje (formálne chápanie trestného činu). Súčasne v zhode s názorom aj súdu prvého stupňa, senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že nemožno dospieť k záveru, že by závažnosť konania obžalovaného v bode 2) rozsudku (nevyplatenie mzdy) bola nepatrná.

4) Obžalovaný síce osobitne výroku o treste nevytýkal žiadne chyby, odvolací súd však pri plnení svojej prieskumnej povinnosti preskúmal aj výrok o uloženom treste odňatia slobody s povolením podmieneného odkladu s probačným dohľadom a uloženom príkaze. Dospel pritom k záveru, že tu súd správne postupoval podľa zákonných ustanovení uvedených vo výroku o treste. Odvolací súd pritom nepovažuje uložený trest obžalovanému za neprimerane prísny.

Napokon odvolací súd nezistil pochybenie ani vo výroku o náhrade škody.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.